

РЕШЕНИЕ

№ 4775

гр. София, 12.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 36 състав,
в публично заседание на 13.06.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Андонова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **9760** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.145 и сл. от АПК във връзка с чл.57а, ал.1, т.1 от ЗУТ. Образувано по жалба на „М. Б.” ООД, със седалище и адрес на управление [населено място], представлявано от Г. К. П., срещу ЗАПОВЕД №РД-18-207/13.08.2012 г. на Директор Дирекция „Общински строителен контрол ” - Столична община, с която на дружеството е разпоредено да премахне незаконосъобразно поставено преместваемо съоръжение „телефонна кабина”, находяща се на [улица]пред № 63 по съображения, че няма одобрен проект и разрешение за поставяне по чл. 56, ал. 2 от ЗУТ, както и няма договор за наем за заетата от обекта площ.

По изложените в жалбата доводи, поддържани в съдебно заседание от адв. Б., се моли да се отмени заповедта. Иска се присъждане на направените по делото разноски.

Ответната страна– чрез юрк. С. оспорва жалба и моли да се отхвърли. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Насочена е срещу индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен контрол, съгласно разпоредбата на чл. 215, ал. 1 във вр. с чл. 214, т. 1 ЗУТ. Подадена е в преклузивния срок за оспорване от активно легитимирано лице – адресат на акта.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Настоящият решаващ състав, като взе предвид наведените от жалбоподателя доводи и извърши проверка на оспорвания административен акт на всички основания за

законосъобразност, намира следното:

С процесната заповед е наредено на жалбоподателя да премахне преместваемо съоръжение „телефонна кабина”, находяща се в [населено място], [улица].

От приетите по делото СТЕ се установява по категоричен начин, че процесната телефонна кабина представлява лек тип преместваемо съоръжение, за монтирането на което не се изисква инвестиционен проект /чл. 147, ал. 2 ЗУТ/, но е задължително наличието на разрешение за поставяне. При направена справка в Дирекция „Архитектура и градоустройство” /ДАГ/ се установява, че обектът е монтиран без издадено разрешение за поставяне. От оглед на място се констатира, че обектът е премахнат, но на база на приложената схема на л. 51 от делото може да се приеме, че отразеното местоположение е с адрес [улица].

От представените по делото доказателства и приетите по делото СТЕ, се установява, че съоръжението „телефонна кабина” е било поставено в имот – публична общинска собственост на [улица] пред № 63.

Предвид така установените факти настоящият състав приема, че към процесния обект, като преместваем такъв, на територията на СО, са приложими разпоредбите на чл. 56 – чл. 57а ЗУТ и на това основание прави следните правни изводи:

Процесната заповед е издадена от компетентен орган въз основа на предоставени му от кмета на СО правомощия със Заповед № РД 09-178/19.03.2012г. В обжалваната заповедта е посочено недвусмислено, че телефонната кабина е поставена незаконосъобразно – защото няма проведена процедура по чл. 56, ал. 2 от ЗУТ. Подчертано е, че няма издадено разрешение за поставяне. Безспорно с Решение № 428/19.07.2012 г. от СОБС е възложено СОБС да разпoredи процедури по проверка и премахване на незаконно поставени рекламни съоръжения. В резултат на посоченото решение е иницириана и проверката, за чиято кабина се установи, че се намира на описаното в заповедта място, а именно на [улица]. Преди издаване на заповедта е съставен констативен акт КС-6602-24-2 от 03.08.2012 г. като е посочено, че е нарушен чл. 57а, ал. 1, т.1, пр. първо от ЗУТ, която норма правилно е отразена. Във връзка с последното не се приема твърдението, че е достатъчно да има схема, тъй като чл. 57а, ал. 1 т. 1 – регламентира да се премахват обекти вкл.тези по чл.56 от ЗУТ за които липсва разрешение за поставяне. В разпоредбата не се визира схема. Дори да има схема, дружеството жалбоподател няма право да постави телефонната кабина върху тротоар – публична общинска собственост, ако няма разрешение за поставяне. Разрешението за поставяне е крайният акт, който предоставя правото на жалбоподателя да разположи телефонната кабина на описаното място по одобрената схема. Може да има договор за наем на терен, може да има одобрена схема за разполагане на обекта, но липсва ли разрешение за поставяне, монтирането на кабината би било незаконосъобразно. В случая липсва разрешение за поставяне, каквото е изискването на нормата на чл.57а, ал.1 т.2 от ЗУТ.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 4 от АПК на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лева.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 АПК във вр. с чл. 215, ал. 7 ЗУТ, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. ГРАД, ВТОРО ОТДЕЛЕНИЕ, 36-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на [фирма] със седалище и адрес на управление [населено

място], представлявано от Г. К. П., срещу Заповед № РД-18-207/13.08.2012 г. на Директор Дирекция „Общински строителен контрол” - Столична община.

ОСЪЖДА [фирма] със седалище и адрес на управление [населено място], представлявано от Г. К. П. да заплати на Столична община, Дирекция „Контрол по строителството” сумата от 150 (сто и петдесет) лева юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и съгласно чл. 215, ал. 7 ЗУТ не подлежи на касационно обжалване.

СЪДИЯ: